

Bakışlarımdan Bellidir

Gerçekten, inanılır gibi değil! Ben bu hatayı nasıl yaptım, neden yaptım, kim bana bu hatayı yaptırdı, hangi alçak benim şuurumla oynadı, şuurumla konunun ne alakası vardı anlayabilmiş değilim. Şuurumla konunun ne alakası var! İnanın bilmiyorum. Muhtemelen yok. Muhtemelen hangi hatadan bahsettiğimi de bilmiyorum. Bir hata yaptığım ile ilgili de emin değilim. Kafam biraz karışık. Doktorlar ya da bilim insanları kendimle baş başa kalıp biraz düşünmem gerektiğini söylediler. Doktor olabilirler. Bilim insanı da olabilirler. Beyaz önlükleri vardı işte ne bileyim ne zıkkımdılar. Deyin ki doktor. Biraz kendi kendimi dinleyip bunun uzun vadede herkes için en iyisi olduğunu anlamalıyım. Bu biraz saçma. Kendi kendimi dinleyip ne anlayacağımı baştan söylediğin zaman kendi kendimi dinlememe gerek kalmaz. Ne duyacağımı zaten biliyorumdur. Doktorun “Bu uzun vadede herkes için en iyisi.” diyen kart sesini duyacağım. Benim sesim narindir. Bu doktorun sesi olacak. Ama pek bir şey duyabildiğimi söyleyemem. Müziğin sesini fazla açmışlar çünkü. Kısın da denmez şimdi. Düğün yeri, malum. Hem benim kendi düğünüm için istediğim gelin ve damadın alana giriş şarkısı çalıyor. Kısın diyemem. Daha doğrusu, benim kendi düğünüm için gelin ve damadın alana giriş şarkısı olarak onayladığım şarkı çalıyor. Evet, doğrusu bu. Bu benim şarkım olacaktı. O masalardaki mavi çiçekleri ben seçmiştim. Doğrusu, hayır ben seçmemiştim, ama onaylamıştım. Şu tüller, o iğrenç sandalyelerdeki iğrenç kurdeleler... Bok yiyesiceler! Hiçbirini ben seçmedim ve hepsine gülümseyerek kafa salladım! Ben sürekli kafa salladım, onlarsa benden düğünümü çaldılar! Şimdi de gelin ve damadı alana çağırmak için benim şarkımı çalıyorlar. Ama onları biraz bekleteceğim. Damat alana giremeyecek. Düğün salonundaki komik kıyafetli bir görevli “Müzisyenler nikah sonrası için sahne arkasında hazırlanıyorlar” gibi birtakım laflarla beni sahne arkasına yönlendirmeye çalıştı. Ben müzisyen değilim. Sahne arkasında da işim yok. Benim damatla bir beş dakika konuşmam gerek. Damadın odasına girip kapıyı kilitlediğim ve damadın şaşkın şaşkın bana baktığı o küçük zaman aralığında size bunun neden benim düğünüm olduğunu ve nasıl elimden alındığını anlatmak isterim. Yoksa beni deli sanırsınız. Ben deli değilim. Olsaydım gözlerim beni ele verirdi. İnanın verirdi. Konu dağılıyor. Düğünüm nasıl elimden alındı, konu buydu.

İki yıl önce bir arkadaşın doğum gününde tanışmıştık damat diye bahsettiğim, Ahmet adıyla bilinen basiretsiz sığırla. Basiretsiz bir sığır olduğunu bilmez iken kendisine aşık oldum. Esasında çok da bilmez değilim. En baştan bu ilişkide her haltı benim halletmem gerekeceğinin sinyallerini vermişti. Şu hayatta, “Bütün hayatın boyunca tek bir cümle duyma hakkın olsa, geri kalan bütün cümleler silinse ve o cümle kalsa geriye, hangi cümle olurdu o cümle?” diye sorulsa bana, “Ben hallederim.” derdim. O cümleyi duymayı o kadar çok seviyorum ki anlatamam. Ama gelin görün ki, Ahmet’le ilişkimin başından sonuna kadar hep, ben hallettim. Yine de çok sevdim onu. Baya sevdim. O kadar çok sevdim ki, üç ay önce evlenme teklif ettiğinde düşünmedim bile. Evet dedim. Başka ne diyebilirdim? Bu kadar çok sevdiysem adamı evleneceğim mecbur. Zaten evlenme kararında sıkıntı yok. Sıkıntı oradan sonra çıktı. Bu Ahmet insanıyla benim yetiştiriliş tarzlarımız, aile yapılarımız, ailelerimizin ait oldukları ekonomik sınıflar falan hiçbirini birbirine tutmuyor. Ahmet’in aile modelinde babanın

yanında şöyle söylenmez, babanın yanında böyle durulmaz, atalarımız, dedelerimiz, ananelerimiz, altıncı geleneksel memleket neresiyse orası günlerimiz, anne babadan küçüktür ama gelinden büyüktür şeklinde hangi sayısal çıkarıma dayandığını bilemeyeceğimiz bir hiyerarşi sistemi gibi durumlar mevcut. Normal şartlar altındaki bir beni, bir önceki cümlenin içinde hayal edemezsiniz. Normal şartlar altında olmadığım ve Ahmet'le birlikte olmayı çok istediğim ve biraz yalan, biraz iki yüzlülük, biraz hile, biraz hurda, biraz dolandırıcılıkta da zarar görmediğim için, hayal edebilirsiniz. Çok kolay oldu benim için. Her şeye tamam dedim. Oturacağımız evin yerine Ahmet'in ailesi karar verdi, tamam dedim. Zaten varlıklı insanlar. Kötü yerde ev tutmadılar. Mobilyaları annesiyle birlikte seçmeye gittik, daha çok o seçti, ben tamam dedim. Kır düğünü hayal ederdim ama şatafatlı salon düğününe tamam dedim. Ben dekolte severim, gelinliğimin usturuflu olmasına tamam dedim. "Lambaya püf de" eşliğinde müstakbel beyimle karşılıklı çifte telli oynamayı isterdim ama çok sulu bulacak aile üyelerine bundan bahsetmedim bile, romantik şarkıya tamam dedim. O iğrenç sandalyelere ve iğrenç kurdelelere tamam dedim. Bir insan koca ömründe kaç kere tamam diyebilecekseniz, ben geçen üç ayda o kadar tamam dedim. Yaranamadım, yine yaranamadım. Benim kaynana doktor ya da bilim insanı değildi ama bendeki farklılığı sezdi. "Şu imzaları bir atalım da siz o zaman görün doğacak ilk erkek çocuğuma aile büyüğünüz Abdullah'ın adını veriyor muyum vermiyor muyum. Kız doğuracağım ve adını da Lara koyacağım." İç sesimi duydu kadın. Şüpheye düştü. Bu kız benim oğluma bakabilir mi diye düşündü. Sorunun cevabını almak için Ahmet'le beni kliniğine götürdü. Düğün öncesi yapmayı istemeyeceğim şeyleri listelemem, kliniğe gitmek ilk üçe girerdi. Ama ben "tamam" dedim.

Klinik dediğimiz yer, işte o beyaz önlüklü doktor mu bilim insanı mı ne bilemediğim, doktor demeyi tercih ettiğim insanların olduğu yer. Bir de gülümseyen makineler var. O makinelerin Allah belasını versin. Ne geldiyse onlar yüzünden geldi başıma. Ahmet yüzünden de ama asıl makineler yüzünden. Muhakkak ki, altı yıl önce eski popstar yeni mucit Cevher Ateş bu makineleri icat ettiğinde çok daha ulvi amaçlar için kullanılacaklarını düşünmüştür. Nasıl düşünmez! Bir makine bir şahsın gözünün en içine bakıp korneanın hemen altında oluşan incecik anı çizgilerini görüyor. Bu çizgiler arasındaki ton farklılıklarını ayırt ediyor. Bu çizgilerin ufacıklık eğilimlerini bile fark ediyor. Bu çizgileri okuyarak şahsın ana rahminden bugüne yaşadığı hayatı, ana rahmine düşen karakteri ve o hayatın oluşturduğu karakteri, incik cincik detayına kadar her şeyiyle biliyor. Böyle bir makine! Casusluk hizmetleri için kullansanıza şu makineyi götürler! Kullanmazlar tabii. Hem pek anlamadığım çıkar ilişkilerine dokunması sebebiyle kullanmazlar sanırım hem de böyle çok iyi para kazandırıyor. Yüz bin para baydı kayıinvalidem kliniğe. Doğrusu, müstakbel kayıinvalidem. Gelmişimi geçmişimi öğrenmek için değil elbette. Onu da bilmek ister de amaç o değil. Makinelerin kullanım amacı da o değil. Gelmişimi geçmişimi öğrendik. Ben kimim, ne yer ne içerim öğrendik. Ahmet'inkileri de öğrendik. Bu geçmişlere, bu karakterlere sahip iki insanı, Ahmet ve beni birlikte nasıl bir gelecek bekliyor, o öğrenilecek. Amaç bu. Makinelerin bu denli popüler olma sebebi de bu. Şaşmayan gelecek öngörüsü.

Ahmet'le yüzde doksan dokuz nokta dokuz yaşayacağımız geleceği müstakbel kayıinvalidemin yanında öğrenmek istemezdim. Arsız olduğum için şiddetli

kavgalarımızın ve sürüp giden ön sevişmelerimizin görülme ihtimali pek umurunda olmadı. Yine de görülme iyi olurdu. Her türlü can sıkıcı bir durumdu. Neden biz Ahmet'le geleceğimizi yaşayıp görmüyorduk? Neden annesi istedi diye buradaydık? Neden Ahmet "tamam" derken yaptığım kaş gözü anlamamıştı? En kötü ihtimalle ne olabilirdi? Bizden önce giren çiftin geleceklerinde yatakları ayırdıkları görülmüştü ve çift yanak yanağa sarılarak klinikten çıkmışlardı. Yatakları ayırmaktan daha kötü ne olabilirdi?

İşlem tamamlandıktan sonra bizi dev perdeli bir salona aldılar. Makinelere çıkan geçmişlerimizden, bugünümüzden kesitler gösterdiler. Canlandırmalı belgesel gibi. Başka oyuncular ama benim hikayem ve tabii Ahmet'in hikayesi. Oyunculuklar kötü. Önemli değil. Mutlu geleceğimizi görelim. Daha kötü ne olabilir? Yatakları ayırmıyorduk. Yatak odamızdaydık. Kayınvalidemin seçtiği, benim onayladığım karyolanın hemen yanındaydık. Elimde bir tüfek vardı. Beni canlandıran oyuncunun yani. Ama bendim o. Saçım başım darmadağındı. Deli kadındım resmen. Ahmet karşımdaydı. Nasıl korkmuş anlatamam. Ateş etme diyor adam, edeceğim işte diyorum. Çok kararlıyım, öldüreceğim Ahmet'i. Bu bizim geleceğimiz! Yatak başlığımızın hemen üstünde Ahmet'in annesinin kocaman fotoğrafı duruyor. Ne işi var bu fotoğrafın odamızda diye bağıyorum. Hakikaten, ne işi var o fotoğrafın odamızda? Ölmüş kadın gelecekte. Anısı diye asmış. Ulan yatak odamızda! İyice deliriyorum ben. Gelecekte yani. Gebertirim diye bağıyorum. Ahmet kaçmaya kalktığı anda da tetiğe basıyorum. Mermi kulağımın dibinde patlıyor sanki.

Ahmet'in öldüğünü göstermeden görüntüyü kapattılar. "Birlikteliğinizin yüzde doksan dokuz nokta dokuz geleceği bu şekilde öngörüldü." dediler. "Ne düşünüyorsunuz?" diye de sordular. Ben ne düşünebilirim! Müstakbel kayınvalidemi de acaba ben mi öldürdüm diye düşünüyorum. Elime vermişsiniz tüfeği zaten. Ahmet'e döndüm "Kalk gidelim çıldırmış bunlar." diyeceğim, diyemedim. Ahmet ve kayınvalidem tıpkı canlandırmalı belgeselde Ahmet'i canlandıran kötü oyuncu gibi dehşetle bana bakıyorlar. "Ahmet saçmalama. Ben sana neden tüfek doğrultayım? Gel senle makinelere yumruk atalım. Sonra da kahkaha atarız." derken ben, kayınvalidem Ahmet'i kolundan tuttuğu gibi salondan çıkardı. Arkalarından bağırdım "Ne zaman görüşürüz? Üç gün sonra mı görüşürüz? Üç gün sonra düğünümüz var bizim." Dönüp bir güle güle bile demediler. Yüzde doksan dokuz nokta dokuz ihtimal için insan insana bunu yapmaz. Hele hele üç gün içinde Ahmet'le yüzde doksan dokuz nokta dokuz huzurlu gelecek yaşayacak bir kız bulup benim düğünümün üstüne yatmak!

Yeni gelini de klinik aracılığıyla bulmuşlar. Şimdi Ahmet beni terk edip gitti ya, bizim dosyalarımız klinikte saklı tutuluyor. Terk etmeseydi de saklı tutulacaktı ama terk etmeseydi, partneriyle uyumsuz bir gelecek öngörüsünde bulunulan hanım kıza "Bakın elimizde boşta bu var." diyerek Ahmet'in dosyaları sunulmayacaktı. Karakterlerinin yüzde yüz uyumlu olduğu, bu kızın o aile için biçilmiş gelin olduğu bilinemeyecekti. Bu kız da o kurdeleleri sevmeyecekti ama hayatı boyunca kurdeleleri dert etmeyecekti. Evleneceği adamın üç gün önce başka bir kadına aşık olmasını da dert etmeyecekti. Ben ediyorum. İşte bu yüzden bu düğün benim düğünüm ve işte böyle alındı elimden. Şimdi benim damatla bir beş dakika konuşmam gerek. Kapıyı da kilitlersem bizi kimseler rahatsız edemez.

Ahmet'in yüzüme şaşkın şaşkın baktığını söylemişim. Şaşkın mı pek emin değilim. Şaşkın olabilir, korkmuş olabilir, şaşkınlıkla karışık bir mutlulukla bakıyor da olabilir. Ben şahsen şaşkınlıkla karışık bir mutlulukla baktığını düşünmeyi yeğliyorum. Ahmet soruyor "Neden geldin?" Tutduğum düşünceyle bu soruya cevap vereceğim.

Dinle beni sevgilim. Yıllar önce gittiğim bir falcıyı anlatacağım sana. Uzun uzun değil. Kısaca. Falcının beni bildiğini, kim olduğumu bir görüşte bildiğini, geçmişimi bildiğini, hissimi, fikrimi bildiğini anlatacağım. Çok bildi. O kadar çok bildi ki, şaşırdım. Sonra gelecekte bahsetti. Olacakları söyledi. İnanırdım. Bunları bildiyse onu da bilmiştir dedim ama öyle olmadı. Gelecek için söyledikleri doğru değildi. Hiçbiri gerçekleşmedi. Demek ki falcı kötü bir falcıydı. Öyle miydi? Falcı neden kötü bir falcıydı ki? Olan her şeyi bilmişti. Olmayanı ne bilsin? Olmayanı bilinemez ki. Gelecek bilinemez. Sadece tahmin edilebilir. Neden sonuç ilişkisiyle tahmin edilebilir. Araya girip bütün hikayeyi değiştirecek detayları göremezsin. O detaylar bütün hikayeyi değiştirir. Makineler her şeyi bilmiş olabilirler. Olmayanı bilemezler. Falcı ne kadar geleceği bilemediyse, makineler de o kadar bilemezler. Onlarınkisi sadece bir ihtimal. Gelecek için yüz bin ihtimal var. Onlarınkisi, onların öngördükleri ihtimal. Bizim geleceğimiz değil.

Bunları söyledim. Güzel konuştum. Sonra da gelini odaya getirip gelinliği üzerinden çekip alıp giymem gibi birtakım önerilerde bulundum. Nihayetinde bu benim düşünüm. Ahmet "Lütfen olay çıkarmadan git buradan." dedi. Böyle dedi. Beni biraz kızdıran laflar. Az önce duygusaldım, şimdiyse kızgın. İnsan oğlu kuş misali. Bugün varsın yarın yoksun. Bu benim düşünüm! Ben bu basiretsiz sığırı sevmişim ve ben bu hatayı neden yaptıysam yaptım! Sevmişim! Her şeye tamam dedim! Ben müzisyen değilim. Gitar kutumun içindeki de gitar değil. Tüfeği kutudan çıkarıp Ahmet'e doğrulttum. Biraz aşırıya kaçıyor olabilirim ama sınırlarım bozuldu. Kandırıldım, küçük düşürüldüm, duygularıyla oynandı, yapmadığım şeylerle suçlandım! Ben birini öldürebilecek insan mıyım? Kızımın adını Lara koyacağım! Bu defa eminim, Ahmet bana korkuyla bakıyor. "Ateş etme lütfen" diyor, "Hiçbir yere gidemezsin." diyorum. Kapıya doğru koşuyor ve patlayan mermi sesi. Mermi detay. İlişkilerinin, yüzde doksan dokuz nokta dokuz huzurlu bir ilişki olacağı yönündeki gelecek öngörüsünü değiştiren, küçük bir detay.

Her yer kan revan oldu. Birileri kapıyı zorluyor. Gelinin sesini de duyuyorum. Oysa gelin bendim! Makinelerin gelecek öngörüsünde kayınvalidem ölmüştü. Kayınvalidemi kim öldürdü acaba? Ben yapmadım. Kafam biraz karıştı. Sanırım biraz kendi kendimi dinleyip bunun uzun vadede herkes için en iyisi olduğunu anlamamın zamanı geldi. İnşallah ben anlayana kadar kapıyı açmazlar.